

Modrý pád

Nad khoriniským přístavem zapadalo slunce. Příboj duněl o zdivo nábřeží, rybářské lodčky se pohupovaly ve vlnách sem a tam a jekot racků se ozýval na stěnách domů podél přístavní promenády. Okolo se lynul odér smíšený z rybiny a trávy z bažin. Na kolemjdoucí dopadaly hlasy z Kardiffovy krčmy a tu a tam bylo možné zaslechnout slastné steny z místního nevěstince. A v takový den se odehrává i tento příběh.

“Já prostě nejsem schopný napsat jediný souvislý děj!” ozvalo se právě z krčmy od jednoho ze stolů. Seděl tam muž zdatné postavy, asi tak kolem třiceti let. Jmenoval se Kryštof. Krátké blondaté vlasy měl sčesané doprava a na tváři mu rostlo strniště. Nebylo ale moc vidět, jak světlé vousy zanikaly v barvách jeho kůže. Na sobě nosil měšťanské šaty, ne úplně udržované, přeci jen, jsme v přístavní krčmě, a rukou tiskl korbel čerstvě přineseného piva. Pěna ještě trochu vykukovala ven. U stolu s ním seděl další muž: Markus.

“Já nechápu, co na tom vidíš tak složitýho,” řekl Markus, “prostě napiš něco, cokoli,” mávl rukou směrem ke Kryštofovu zřídka popsanému pergamenu jako by psaní byla ta nejprimitivnější činnost na světě. Psaní možná ano, ale psaní příběhu už vyžadovalo nemalý um. Alespoň podle Kryštofa.

“Já vždycky dostanu zajímavý nápad, ale už kolem toho nedokážu vystavět ten zbytek. Charaktery postav, hutné popisky světa, prostě tohle neumím. Napišu jeden odstavec a končím,” pokračoval Kryštof v rozboru vlastní neschopnosti. “Ty jsi kdysi psal příběhy, tak mi dej radu!” dožadoval se.

“Záleží, pro koho to píšeš,” prohodil líně Markus, dlouze si lokl ze svého korbelu, a pak si špičkou jazyka slízl zbytek pивní pěny, která se mu zachytila na horním rtu a na kníru.

“No, je to taková menší soutěž pro jeden knižní klub tady ve městě. Podle mě je to banda úchyláků, to mi věř.”

“Jo, banda úchyláků. Tak to je snadné. Víš, co chlapi mají rádi. Žádný přesladěný západy slunka nad přístavem. Dej jim nějaký adrenalin. Bitku na život a na smrt. Dej jim vítězství nad neporazitelnýma bestiema, cákance krve, mrtvoly. Dej jim erotiku. Ale ne tu pro ženský. Dej jim přirozenej sex. Jako zvířata. Představ si svoji poslední holku a popiš jim do detailu, co jsi s ní dělal.”

“My jsme spolu rádi pletli svetry...”

“Jo, jasný, ale po tom. Co jste dělali po tom. Dej jim, jak si z ní strhl ten upletenej svetr a začal jí mačkat ty její ztuhlý...”

“Počkej, ty vole, ten svetr jsem pletl tři dny. To z ní nebudu trhat...”

“Ach jo,” uvrhl Markus oči ke stropu krčmy. “Nejlepší příběhy napíšeš, když je budeš brát podle sebe. Ze svých vlastních zážitků. Jestli máš zkušenosti s pletením svetrů, napiš o tom příručku. Mistr Parlan by si ji možná rád přečetl.”

“No jo, tam u vás v klášteře. Tam určitě máte spoustu zajímavých knih.”

“Pfff,” frknul Markus. “V knihovně to jsou samé bláboly o magii a o bozích. Zajímavé příběhy aby tam člověk pohledal. Ty nejzajímavější si někde škludlí nejvyšší mágové. Nebo je před lety odtáhl ten černokněžník Xardas. Měli jsme tam i obrázkové knihy. Člověče, takové, o jakých se ti ani nezdálo. Zapovězené Beliarovy romány. To všechno je v tahu.”

“No jo, no jo, a četl jsi nějaký někdy?”

“Ne. Přišel jsem do kláštera dávno po Xardasovi. Ale mistr Serpentes prý jednou viděl pár stránek posledního vydání ‘Sto a jedna Beliarova sexuální praktika’. Jak rád bych se k tomu svazku jen dostal,” zasníl se Markus.

“Sto a jedna? Hmm,” představoval si Kryštof. “K čemu by ti to ale bylo,” divil se. “Vy novicové přece nemůžete, toto... nic dělat. S ženskýma jako, víš, co myslím.”

“Nevěř všem těm báhorkám, příteli. A navíc, kdo říkal, že se tam píše o ženských.”

“Aha, jasně,” pronesl Kryštof a na chvíli se opět ponořil do své fantazie, co všechno by se z takové knihy mohl naučit. Pak mu pohled sklouzl ke stále poloprázdnému pergamenu.

“No, dobrá,” pokračoval. “Možná bych něco měl. Když teda přeskočím to pletení svetrů.” Obrazy se začaly formovat v Kryštofově mysli. Zahalené v mlze. Vše se vždy seběhlo velmi rychle a detaily si Kryštof nedokázal nikdy plně vybavit.

“Musím se ale rozepsat, vyžadují tam minimální délku textu. A navíc mají zadané témata. Nevím, jak to na ně můžu napasovat,” řekl Kryštof se snahou získat z Markuse nějaké další rady.

“Kolik je minimální délka?”

“Tři tisíce šest set znaků.”

“To zvládneš. Dej tam nějakou vatu, piš číslovky slovy a tak něco,” mluvila z Markuse zkušenost a Kryštof si pilně psal poznámky. “Jak to ale budeš počítat, to nevím, cha cha,” smál se sobě samému až se stůl zatřásl. Popadl korbek a vyprázdnil zbytek piva do chřtánu. “Hej, Kardife!” zahulákal nad celým lokálem. “Ještě dvě!”

“Brzdi, Markusi, já jsem ještě ani ne v půlce toho svého,” bránil se Kryštof. “Navíc, zítra ráno mám službu u místa výměny.”

“Neser a pij. Nejlepší díla lidi píšou, když jsou ožralí. Pomůže ti to se trochu uvolnit, podpoří to tvoji fantazii. To ty očividně potřebuješ, ty pletený svetre.”

“No, dobrá. Jedno ještě zvládnou,” povzdechl si Kryštof, rychle vyprázdnil svůj korbek, aby srovnal krok se svým druhem, a v duchu si pomyslel, jaký by byl život spisovatele. Už dlouhou dobu ho práce v armádě štvála. Sice nemusel jít do bitev v první linii jako někteří

jiní muži z ostrova, ale i tak vojenské prostředí nebylo pro něj. Jiná práce se ovšem na Khorinisu hledala stěží. Doufal, že právě úspěch v tvůrčí soutěži jej posune na dráze autora. Představoval si, že je jeho romány budou číst vznešení šlechtici z Vengardu, že nordmarský klášter bude udržovat sbírku jeho prací pro nejvzdělanější mágy, že ženy budou padat k jeho nohám. Podivuhodné sny vojáka ze zaplivané hospody ve smrdutém přístavu, jehož dosavadním vrcholem literární tvorby byl milostný dopis truhlářově neteři Grittě. Jen aby si to pak její manžel s ním přišel pěstmi vysvětlit. Naštěstí je ten chlap už pryč. Musel narukovat a Kryštof tajně doufal, že už se nikdy na Khorinis nevrátí a že Gritta bude jeho.

“A ta témata?” zeptal se kdosi.

“Cože?” vyhrkl Kryštof vytržený ze svého dumání.

“Ta témata, jaké témata tam máš, vole,” zvýšil hlas Markus, když Kryštofovi trval návrat z jeho snění o zlomek vteřiny déle.

“Jo, jasně. No témata jsou úplně jetá. Ty snad tahali z prdele krysokrtům. Třeba toto: ‘Ve dne profesionální věštec a znalec tabáku a vodních dýmek, v noci odhodlaný a důmyslný ochránce města Khorinis, aneb dvojí život Abuyina.’”

“Haha, Abuyin,” řehotal se Markus. “To napíšeš jeho celé jméno a máš půlku příběhu hotovou!” nepřestával a i Kryštof v sobě dusil smích. Abuyin do přístavní krčmy nechodil, a Markus tak věděl, že tady si to může dovolit. “Večer se zhulí a v noci zachraňuje panny před úchyláky z toho tvého knižního klubu. To by šlo ne?”

“Hm, možná by mu tabák mohl propůjčit nějaké nadpřirozené schopnosti, hm,” dumal Kryštof a napsal si pár dalších poznámek.

“Co tohle: Trolí víla Tararx... Taxara....Do háje to se nedá přečíst. Ta-rar-xa-ra-xa-ri-ger-fi-e. U bohů, toto... se zamilovala do piráta Malcoma...,” slabikoval Kryštof a Markus tentokrát smíchy vyprskl pivo na stůl.

“Gerfie co? U bohů, tohle určitě vymyslel ten zachránce pannen Abuyin íbn Bašír po minimálně pěti čoudech toho svého tabáku. Člověk při smyslech by na to nepřišel. To musel být matroš, ten bych možná mohl prodat i mistrům v klášteře.”

“Cože, mágové v klášteře kouří trávu?” divil se Kryštof.

“No to si piš. Pyrokar je starej vyhul. Každý týden musí dávat roucho do klášterní čistírny, jak mu z toho táhne.”

“Moje iluze o vznešených mázích ohně jako bys právě hodil do stok, Markusi.”

“Kamaráde, pod svícnem je největší tma.”

“No jo, hele, tma,” uvědomil si Kryštof, “už je fakt tma a já ráno vstávám. Jdu spát. Tady máš, a až budeš zase ve městě, tak se stav. Dáme řeč.” Kryštof vytáhl z měšce pár zlatých a položil je na stůj před Markuse. Poté do sebe nalil zbytek piva, tedy byl to trochu větší zbytek, než

myslel, a prudce vstal, až se mu trochu zatočila hlava. Jednou rukou se opřel o tlusté dřevo stolu, zhluboka se nadechl a vyrazil. “Čau, Markusi. Měj se.”

“Jasný, čus, Kryštofe! A nezapomeň. Vybodni se na pletené svetry. Haha.”

Potemnělým přístavem se Kryštof coural do kasáren. V podpaží tiskl srolované pergameny a hlava se mu nakláněla ze strany na stranu. Alkohol mu v tento večer dal zabrat. Nejspíš za to mohla ta večere, kterou dnes vynechal. Bez tuhého základu mu vždy stačí jen pár piv. Věděl, že ráno se probudí s bolestí hlavy.

A tak se taky stalo. Žaludek na vodě se snažil uklidnit obyčejným chlebem. Víc si k snídani dát netroufl. Doufal, že kolem poledne mu už bude mnohem lépe. A tak oblékl uniformu královské gardy, její váha působila snad dvojí silou na stále trochu malátné Kryštofovo tělo, a vydal se na kasárenský dvůr.

“Ty vole, ty smrdíš,” uškíbl se Sam, další voják z dnešního konvoje. “Že ty’s zase chlastal?”

“Kurník, Same, drž hubu. Jen dvě piva.”

“Jo, dvě piva. Nechlastej, když to neumíš.”

“Jo, jo, v klidu. Hele jsem v pohodě, jasný!” přesvědčoval Kryštof Sama. A tak trochu i sám sebe.

“Fajn, fajn. Jsem v klidu. Hlavně nic neposer.”

Slunce pomalu šplhalo po obloze nahoru, když Kryštof, Sam, šest dalších vojáků, čtyři vězni a pan soudce ve svém nepřehlédnutelném žlutém rouchu vyrazili z města směrem k místu výměny. Běžná rutina, jakou Kryštof zažil už mnohokrát. Trestanci odsouzení k práci v důlní kolonii. V kolonii, z níž nebylo kvůli magické bariéře úniku.

Konvoj s trestanci prošel kolem krčmy U Mrtvé harpyje a namířil si to k průsmyku do kolonie, až se zastavil na útesu před samým okrajem bariéry. Kryštof znal moc dobře, co bude následovat. Jeden po druhém jsou trestanci dovlečeni na kraj útesu. Soudce vyřkne poslední rozsudek a vojáci je svrhnu dolů do malého jezírka. Během pádu těla odsouzených proniknou magickou bariérou. Tím je jejich rozsudek zpečetěn.

Pohyb na čerstvém vzduchu Kryštofovi pomohl. Cítil se nyní mnohem lépe. Ani mu nevadilo, když na něj a na Sama Wulfgar, velitel skupiny, ukázal, aby drželi trestance během soudcovy rozsudku.

Netrvalo dlouho a první vězeň už padal dolů z útesu. Pád doprovázel zoufalý křik, následovaný krátkým ‘zzzzz’, když tělo proniklo magickou bariérou a nakonec se ozvalo šplouchnutí vody. Kryštof se nikdy dolů nedíval. Nechtěl se ani přibližovat k úplnému okraji útesu. Popravdě měl hrůzu z toho, že by nějakou náhodou upadl dolů sám.

Druhý trestanec byl vyřizen stejně rychle jako ten první. Na řadu přicházel další muž. Byl poměrně vypracované postavy, hnědé vlasy měl zčesané do culíku a na sobě měl špinavou vestu a potrhané kalhoty. Narozdíl od ostatních trestanců působil klidně.

“Ve jménu krále Rhobara druhého,” četl soudce rozsudek z pergamenu. “Držitele žezla Varantu,” Kryštof si všiml, že ke skupině kdosi přicházel. Někdo, kdo u místa výměny nikdy předtím nebyl. “Odsuzuji tohoto vězně k...”

“Zadrž!” zvolal nově příchozí muž. Vypadal velmi honosně, na sobě měl rudé roucho se zlatem vyšívanými symboly ohně a dalšími, jejichž významu Kryštof nerozuměl. Vrásky v tváři a šediny ve vlasech jen zvýrazňovaly jeho význam. Kryštof se naklonil trochu blíže a najednou ucítil matný zápach trávy z bažin.

Soudce se poklonil a udiveně vyhrkl: “Ah u Innose, mistře! Dobrý den. Co Vás sem dnes přivádí. Jak vidíte, momentálně jsme uprostřed rozsudku,” ukazoval na trestance, jehož Kryštof a Sam pevně drželi u kraje útesu. Kryštof věděl, že příchozí muž je Pyrokar, nejvyšší mág v klášteře na Khorinisu.

“Odsouzený!” obrátil se Pyrokar na trestance, aniž by ztrácel slova na soudce. “Mám pro tebe nabídku. Tento dopis se musí dostat k představenému mágů ohně,” ukazoval srolovaný a zapečetěný pergamen.

“Jen plýtváš svým časem,” odfrkl trestanec drze.

“Můžeš žádat, oč chceš. Splní ti každé tvé přání,” přesvědčoval jej mág.

“Dobrá, doručím tvůj dopis,” souhlasil a vyprostil se ze sevření dvou vojáků. Sam pozvedl svůj meč k trestancově krku, kdyby náhodou chtěl něco zkusit. Kryštofova pozornost povolila. “Ušetři mě zbytku těch nesmyslů,” řekl a ukázal na soudce.

“Jak se opovažuješ!” hněval se muž ve žlutém hábitu se žlutým kloboukem na hlavě. Mág jej ovšem ihned zastavil.

“Ticho!” rozkázal. “Dobře, pošlete ho dolů,” předal dopis trestanci a zavelel. Sam a Kryštof muže stlačili přes hranu útesu.

“Mistře, taková drzost od toho barbara,” klanil se soudce před Pyrokarem ještě jednou. “Jsem si jist, že bohové ho uvnitř bariéry potrestají.”

“O tom nemám pochyby, pane soudce. Snad před tím stihne doručit můj list,” doufal mág. V mžiku se otočil na místě a kráčel pryč. “Na shledanou, pane soudce,” pravil, když mu z rukou začalo vycházet modravé světlo. Začal cosi mumlat pod nosem, rozpažil a světlo začalo objímat celé jeho tělo, až mága najednou nebylo skoro vidět. Vojáci, soudce i poslední trestanec, všichni si zakryli tváře před oslňující září. Kryštof koutem oka zahlédl, jak se mágovy nohy vznáší ve vzduchu. Pak se ozvala tupá ráno a světlo se rozplynulo. Mág byl pryč.

Jako první se vzpamatoval soudce: “Tak rychle, chlapci, ještě toho čtvrtého a máme splněno.”

Poslední odsouzený byl pořádný pašík. Ba přímo prase, pomyslel si Kryštof. Ten chlap měl alespoň dva metry a nejméně sto třicet kilo. Na sobě měl jen potrhané kalhoty a děravé boty. Horní polovinu těla měl odhalenou, a tak Kryštof mohl vidět jeho prsa. Měl je větší než mnohé ženy z města, ovšem porostlé zakroucenýma černýma chlupama. Hlavu měl

vyholenou a nos nadvakrát pokřivený. Za celý den neřekl jediné slovo, zatímco první tři vězni se sem tam bavili s vojáky a vyptávali se na situaci v důlní kolonii a další informace. Tento trestanec ale celou dobu mlčel.

Když si ho Kryštof prohlížel, zjistil, že vězeň si prohlíží i jeho. Upřenýma očima ho doslova propíchoval.

“Tak dělejte,” popoháněl soudce vojáky. Sam a Kryštof přivedli trestance ke srázu. Zhluboka funěl a potil se. Kryštof už byl celou procedurou znavený a navíc se mu začal vracet bolehlav. Těšil se, až bude po všem. Bude mít volno a nejspíš si půjde odpočinout na Bengarovu farmu.

“Ve jménu krále Rhobara druhého,” začal soudce stejně jako třikrát předtím.

“Seru na Rhobara!” zahučel trestanec a soudcovi na tváři naskočil překvapený výraz. “Seru na tebe, ty šmejde! Já chci taky dopis od mága. Proč jej dostal ten před tím a ne já!” Zatřásl svým mohutným tělem a vyprostil se ze spárů mužů ve zbroji. Vší silou odhodil Kryštofa do strany. Kryštof upadl na zem a meč, který svíral v ruce, se mu vysmýkl a přepadl přes okraj útesu. Sam se napřáhl zasadit trestanci bodnutí mečem do břicha, ovšem vězeň uvolněnou rukou sáhl do jeho tváře a odstrčil ho bokem. Sam švihl mečem, ale trefil jen vzduch.

“Ty tam půjdeš místo mě,” ukázal na chvíli volný trestanec na soudce a rozběhl se jeho směrem.

“Dělejte! Dělejte něco! Zabte ho! Hodte ho tam!” ječel soudce. Jeho vznešené roucho se mu zamotalo pod nohy a soudce se skácel na zem. Trestanec napřáhl svou tlustou pravačku a chystal se soudce udeřit, když v tom mu pod nohy skočil Kryštof. Další vojáci tam byli ve zlomku vteřiny a všichni tlačili rozezleného muže směrem k útesu. Na hraně skály trestanec zavrával a jeho tělo se převážilo do otevřeného prostoru. Věděl, že je po všem. V posledním momentě však natáhl svou ruku a zachytil Kryštofovo rameno. Vší silou zatáhl směrem k sobě.

Kryštof se lekl, když se jeho tělo naklonilo nad propast. Sam se ho snažil chytit, ale už bylo pozdě. Už letělo vzduchem a pod ním jen tlustý trestanec a jezero. Viděl ho poprvé na vlastní oči. Mělo modravou barvu, až nepřírozeně modravou, pomyslel si Kryštof. Ba ne, to nebyla voda. To byla magická bariéra. Přibližovala se rychle, až pohltila tělo trestance, a pak i tělo Kryštofa. Cítil, jak mu od hlavy až k patě projelo cosi studeného. A pak už se před ním otevírala jezerní hladina. Spadl do ní po hlavě, přesně do místa, kam se zřítíl i tlustý vězeň.

Pod vodou Kryštofovi chvíli trvalo, než se zorientoval. Začal zmateně plácet rukama kolem a snažil se dostat nahoru. Kožená zbroj vyztužená kroužkovou vrstvou na hrudníku mu ovšem nehrála do karet. Vteřiny ubíhaly a Kryštof měl pocit, jako by zůstával na místě. Posouval se vzhůru nesmírně pomalu. Jedno tempo stříдалo další a další a nakonec se mu konečně podařilo vytáhnout hlavu nad vodu.

Sotva se stihnul jednou zhluboka nadechnout, cosi jej stáhlo zpět pod hladinu. Na lýtku ucítil pevné sevření. Začal kolem sebe kopat, snažil se to závaží setřást, ale nedařilo se mu to. Stisk se přesunul k jeho opasku a poté k rameni. Otevřel oči a viděl tlustého trestance, jak po něm doslova šplhá nahoru. Kryštof začal panikařit a pokusil se vyprostit ze spárů obřího vězně. Voda se vířila, jak oba muži zápasili s jezerem a se sebou navzájem. Trestanec vyplaval na

hladinu a Kryštofa, který se snažil o totéž, držel pevně pod vodou. Ten s sebou škubal, jak jen mohl.

“U bohů, nech ho být, ty zmetku!” ozýval se čísi hlas.

“Dej mu, zab toho královského sráče!” křičel někdo jiný.

Několik mužů stálo na břehu jezera, nikdo z nich se ale neodvážil skočit do vody a Kryštofovi pomoci. Kryštof z posledních sil škubnul svým tělem, ale ze sevření zhluboka funicího trestance se mu vyprostit nepodařilo. Před očima se mu setmělo. Jeho tělo přestalo klást odpor a stisk druhého muže povolil.

Bezvládné tělo se vznášelo v malém jezeře a bylo jasné, že Kryštof svůj příběh do soutěže již nedopíše.